

Best Practice -
Best Language Teaching Methods

**MANUALUL
METODEI PhYEmoc**

Colegiul Universitar de Institutori

CUPRINS:

INTRODUCERE.....	3
I. DIALOGURI.....	5
II. PIESE DE TEATRU.....	10
III. DEZBATERI.....	12
IV. CONTEXT CULTURAL.....	14
V. PROVERBE ȘI ZICĂTORI.....	16
VI. UMOR.....	18
VII. CÂNTECE.....	19
VIII. POEZII.....	21
IX. JOCURI.....	23
EXEMPLE DE JOCURI.....	25

I N T R O D U C E R E

Metoda **PhyEmoC** (Interacțiune Fizică – Emoțională – Culturală) se bazează pe o combinație a principiilor cuprinse atât în metoda de Învățare Audio-Linguală cât și în cea a Învățării Codului Cognitiv al unei limbi. Iată care sunt câteva dintre principiile sale de bază:

- limba străină se învață prin imitație și analogie ;
- este permis ca studenții să facă greșeli în procesul învățării pentru a se obține fluentă în exprimare ; greșelile grave nu trebuie corectate imediat ; ele trebuie discutate și corectate la sfârșitul activității ;
- implicarea creativă a studenților în procesul învățării este mai importantă decât evitarea exprimării greșite ;
- activitățile primordiale sunt vorbitul și ascultarea interlocutorului ; cititul și scrisul sunt activități secundare ;
- studenții trebuie să exerseze structurile fundamentale ale limbii străine prin intermediul exercițiilor precum dialoguri și exerciții structurale (de repetiție, substituție, transformare etc.) ;
- asocierea cuvintelor cu gândirea și acțiunea trebuie folosită pentru a-i feri pe studenți de dependența de materialul lingvistic prefabricat ;
- de îndată ce studenții și-au însușit o structură, aceasta trebuie folosită în exerciții de conversație ;
- dacă grupa de studenți este plictisită sau neinteresată într-o activitate planificată, aceasta trebuie schimbată imediat cu o alta nouă ;
- studenții cu un nivel avansat de cunoștințe pot fi folosiți ca lideri de grup și încurajați să desfășoare activități de învățare în conformitate și sub supravegherea permanentă a profesorului ;
- folosirea limbii materne de către studenți trebuie evitată cu desăvârșire ; ei trebuie să folosească, pentru a comunica, limba străină pe care o învață ;
- achiziția de deprinderi de evaluare a propriilor progrese în învățare este importantă în procesul de învățare a unei limbi străine ;
- ascultarea a ceea ce ceilalți studenți spun în timpul orelor de curs îi ajută să devină proprii lor critici ; ascultatul activ (prin contact vizual, urmărirea expresiei feței, atitudinii și a eventualelor încurajări) trebuie exersate și încurajate ;
- studenții trebuie stimulați să discute despre propria lor limbă, cultură și civilizație ;
- este esențial ca studenții să învețe cele mai folosite expresii idiomatice ale limbii străine pe care o învață ;
- construirea unui spirit de grup este esențială ; profesorul trebuie să-l facă pe fiecare student să simtă că și el, ca profesor, este tot un membru al grupului ;
- este de asemenea importantă folosirea vitezei normale de conversație ; studenții nu trebuie încurajați să vorbească foarte rar ; în afara clasei vor fi nepregătiți să facă față ritmului normal al vorbitorilor nativi ai limbii străine pe care o învață.

În procesul de învățare a unei limbi străine sunt patru faze importante:

- 1) faza complet manipulativă ;
- 2) faza predominant manipulativă ;
- 3) faza predominant comunicativă ;
- 4) faza complet comunicativă.

În timpul stadiilor inițiale ale predării și învățării unei limbi străine, profesorul trebuie să mențină procesul sub un control în timpul când studentul interacționează cu profesorul și cu ceilalți colegi, în limita constrângerilor impuse de nivelul scăzut de cunoaștere a limbii străine pe care o învață.

La nivel avansat acest control strict este înlocuit gradual până când este eliminat în întregime și studenții intră pe tărâmul comunicării reale.

Interacțiunea fizică, emoțională și culturală este esențială în procesul învățării unei limbi străine, deoarece această metodă se bazează pe procesul natural al achiziție deprinderilor și cunoștințelor care permit unui copil de doi sau trei ani să interacționeze lingvistic mai întâi cu părinții și alți membri ai familiei, iar mai târziu cu ceilalți membri ai comunității.

Crearea mediului lingvistic adecvat și selectarea unor metode active de interacțiune între profesor-student, student-profesor și student-student sunt, așadar, sarcinile principale și permanente ale profesorului care se decide să folosească această metodă.

Tehnicile dramatice, dezbaterile, activitățile de interpretare de roluri sunt îmbinate cu jocuri, cântece, poezii, proverbe și zicători. Este permanent încurajată competiția fiindcă adaugă provocări fizice, emoționale și intelectuale procesului învățării unei limbi străine și-i pregătește pe studenți pentru competiția din viața reală.

Cunoașterea celor mai importante elemente de cultură și civilizație ale țării a cărei limbă se învață este considerată nu numai necesară ci și esențială pentru cei care vor să vorbească o limbă străină. Schimburile și folosirea de informații interculturale în grupele de studenți care aparțin unor culturi diferite lărgesc orizontul de cultură generală a studenților și devine o parte importantă a formării lor intelectuale.

Alegerea activităților ce vor fi prezentate îi revine fiecărui profesor în parte și trebuie să țină seamă de nivelul competenței lingvistice a studenților săi, de cele patru faze ale procesului învățării ca și de bogatul material ce poate fi găsit prin intermediul legăturilor pe Internet.

Experiența personală a fiecărui profesor ca și caracteristicile fiecărei grupe de studenți implicați în procesul de învățare a unei limbi străine sunt elemente importante care pot contribui la aplicarea cu succes a metodei de interacțiune fizică, emoțională și culturală.

Dialogurile sunt deseori folosite în faza manipulativă a învățării unei limbi străine. Ca urmare, studenții petrec un timp îndelungat repetând dialoguri pentru a deprinde pronunția și a memora structurile de bază sau pentru a exersa structurile gramaticale selectate. În opinia Juliei M. Dobson există șase tipuri de dialoguri:

Tipul 1 se bazează pe situații cotidiene precum cumpărarea de îmbrăcăminte, discuții despre sport sau despre mersul la cinema. Un astfel de dialog conține ceea ce oamenii aflați într-o astfel de situație ar spune. De exemplu:

- A:** Hai să jucăm tenis.
B: E prea cald. Mai mult, racheta mea de tenis e ruptă.
A: Îți pot împrumuta una de-a mea.
B: Bine, e în regulă.
A: Dacă plecăm acum, putem să găsim un teren.
B: O.K. Dar n-am chef să joc mai mult de un set.

Tipul 2 se bazează pe o problemă de gramatică. De exemplu, perfectul compus:

- A :** De cât timp locuiești în Washington D.C. ?
B : De trei ani. Tu de cât timp locuiești aici?
A : Ia să vedem – ne-am mutat de la New York la Washington în 1952. Suntem aici din 1952!
B: Asta înseamnă mai mult de douăzeci de ani. Sunteți aici de mult timp!

Tipul 3 explică înțelesul unui anumit cuvânt. De exemplu :

A : Cum se cheamă substanța pe care o pui în apă ca să apretezi hainele ?

B : Apret.

A : Există și un verb „a apreta”?

B : Da, poți spune „Nu apretați cămășile acestea”, de exemplu.

A : Asta voiam să știu. Nu suport apretul când e vorba de cămășile mele.

Tipul 4 este folosit pentru a exprima emoții puternice. De exemplu:

A : Maria, vreau să mă ierți pentru...

B : Nu te deranja. Nu mai vreau să vorbesc cu tine!

A : Stai puțin. Te rog să mă ascuți! Îmi pare rău că nu te-am putut suna ieri seară.

B : Îți dai seama că am așteptat trei ore să sune?

A : N-o să se mai întâmple! Îți promit!

B : Păi ... ar fi bine!

Tipul 5 se bazează pe cuvinte înrudite. De exemplu :

A : Deci aici e locul unde se produc atât de multe fructe!

B : Da, solul și clima sunt ideale pentru cele mai multe dintre fructe.

A : Toamna aveți mere, gutui, rodii...

B : ...Și iarna avem portocale, lămâi, chitre, mandarine și grefuri.

A : Presupun că voi aveți cireșe, cășune, prune, piersici, caise, struguri și pepeni vara.

B : Da, dar nu avem banane. Ele cresc pe litoral unde vremea e într-adevăr caniculară.

Tipul 6 scoate în evidență particularități culturale sau obiceiuri. De exemplu:

A : Cum a fost petrecerea de revelion ?

B : Ne-am distrat foarte bine. Am dansat toată seara și înainte de miezul nopții am cântat *Auld Lang Syne*.

A : Ați cântat cu trompete de hârtie și ați aruncat confetti când ceasul a bătut de miezul nopții ?

B : Da, toată lumea a făcut-o. Apoi am continuat să dansăm până la ora 3 dimineața !

Folosirea dialogurilor în faza comunicativă a predării unei limbi străine se face mai rar atunci când studenții sunt pregătiți să folosească limba mai creativ. Există, totuși, anumite modalități de a le folosi ca mijloace importante pentru a face comunicarea liberă și pentru a-i ajuta pe studenți să devină fluenți în limba străină. Iată câteva dintre ele:

- modificarea unor dialoguri tipice pentru a le face conforme cu mediul în care profesorul și studenții își desfășoară activitatea; profesorul trebuie să insiste ca studenții să dea răspunsuri conforme cu realitatea; exercițiile “reale” de tipul acesta, deși vor fi, încă, într-o mare măsură manipulative, constituie un bun început pentru exprimarea liberă;
- adăugiri logice la dialoguri; acest tip de exerciții îi provoacă pe studenți să se exprime într-o modalitate originală rămânând totuși în spiritul și forma generală a dialogului original;
- parafrizarea replicilor dialogului ; în acest fel studenții sunt stimulați să folosească cuvinte și structuri proprii rămânând în cadrul situației din dialog ; profesorul trebuie să ceară unui student să spună ceva asemănător cu prima replică a dialogului, apoi să solicite unui alt student să răspundă cu ceva asemănător cu a doua replică a dialogului dar în legătură cu ceea ce a spus primul student și așa mai departe ;
- după ce studenții s-au obișnuit cu parafraza li se poate cere să improvizeze o parafrază a dialogului, luând fiecare câte o replică din dialog și însoțind-o cu mișcările și mimica adecvată ;
- improvizații; profesorul prezintă o situație asemănătoare celei din dialog și cere la doi sau mai mulți studenți să poarte o conversație în întregime pe cont propriu; acest tip de exercițiu este foarte incitant constituindu-se, deci, într-o bună modalitate de a testa competența lingvistică a studenților; situațiile pot fi prezentate în formă scrisă sau orală, într-o formă pe care studenții să o poată înțelege cu ușurință; de exemplu: tu ești bine dispus dar prietenul tău e prost dispus; încerci să-l înveselești dar el continuă să fie trist; sau: comanzi supă la un restaurant iar când chelnerul ți-o aduce vezi o muscă în supă; ești foarte supărat și-i ceri chelnerului să-ți aducă altceva;
- ca o alternativă la folosirea dialogurilor situaționale, profesorul le poate cere studenților să imagineze propriile lor situații și să le pună în scenă după aceea;
- folosirea unei situații ca temă pentru ca fiecare student să scrie un dialog care să ilustreze această situație.

Structurile conținând întrebări și răspunsuri le permit studenților să pună întrebări. Ele trebuie folosite permanent pentru că studenții sunt tentați să aloce mult timp răspunsurilor la întrebări și un timp relativ redus formulării de întrebări. Rezultatul este apariția unui anumit grad de pasivitate psihologică. Există patru tipuri principale de secvențe conținând întrebări și răspunsuri ce pot fi folosite pentru activități de conversație dirijată:

1) O întrebare - un singur răspuns

Când cineva pune o întrebare primește deseori un singur răspuns. Acest răspuns poate fi scurt de tipul “da” sau “nu”, un alt cuvânt, sau un răspuns la fel de lung ca și întrebarea însăși. Multe manuale dau impresia că răspunsurile « lungi », « complete » sunt cele mai bune și studenții sunt încurajați să dea astfel de răspunsuri în cadrul activităților de conversație. Există, totuși, o tendință naturală în cele mai multe dintre limbi pentru folosirea răspunsurilor scurte. Studenții trebuie așadar încurajați să folosească răspunsurile scurte cât mai des posibil. Varietatea formelor de răspuns specifice limbii străine pe care o învață trebuie luată în considerație. Studenții trebuie stimulați să nu dea același tip de răspuns de fiecare dată.

2) O întrebare – răspunsuri multiple

Răspunsurile multiple constituie o situație obișnuită în conversația normală. Din nefericire, dacă sunt lăsați pe cont propriu, studenții sunt deseori tentați să răspundă cât de scurt posibil. Profesorul trebuie să evite răspunsurile scurte pe care vor să le folosească și să le ceară să răspundă la o întrebare cu o propoziție la care să adauge încă una care e legată factual de precedentă. Pe măsură ce studenții devin mai siguri pe răspunsurile date în acest fel, profesorul poate schimba cerințele la fiecare întrebare. Studentul A trebuie să dea două răspunsuri la prima întrebare, studentul B trebuie să dea trei răspunsuri la a doua, studentul C patru răspunsuri la a treia întrebare și numărul de răspunsuri poate descrește odată cu următoarele întrebări. Acest tip de exercițiu le oferă studenților mai mult decât o provocare ; curând ei pot să dea răspunsuri multiple chiar și atunci când profesorul nu mai stabilește o anumită regulă. În astfel de situații pot apărea dialoguri de tipul celor care urmează :

A: Unde ai văzut-o pe Ana seara trecută?

B: Am văzut-o într-un bar. Era cu prietenul ei.

A: Dan, te-ai trezit devreme în această dimineață?

B: Nu. Am vrut dar nu a sunat ceasul deșteptător.

A: Paul, vrei să vii la petrecerea lui Mike?

B: Da, vreau. Aștept cu nerăbdare să vin. Aud că petrecerile lui sunt grozave.

3) Întrebare derivată din răspuns

O schimbare folositoare de activitate constă în a da studenților un răspuns la o întrebare și să le cereți să ghicească întrebarea care a provocat un astfel de răspuns. De exemplu, profesorul sau unul dintre studenți poate spune :

Maria are ochelari noi.

Întrebări posibile :

Cine are ochelari noi ?

Ce are Maria ?

Ce fel de ochelari are Maria ?

Maria are ochelari noi, nu-i așa ?

Ochelarii Mariei sunt vechi sau noi ?

Ce are Maria deosebit astăzi ?

4) Mai multe întrebări derivate dintr-un singur răspuns

Studentii își petrec cea mai mare parte a timpului răspunzând la întrebări mai degrabă decât să pună întrebări. Tipul acesta de exerciții corectează dezechilibrul din automatismele sintactice ale studenților și creează ușurința în formularea întrebărilor.

Pentru a iniția un astfel de exercițiu, profesorul scrie o propoziție ce reflectă realitatea pe tablă și le cere studenților să formuleze cât mai multe întrebări posibile prin care se poate răspunde cu informația cuprinsă în respectiva propoziție.

Ca parte adițională a exercițiului profesorul le poate cere studenților săi să exerseze acele întrebări care solicită judecarea situației descrise în propoziție.

Pentru mai multe informații accesați și următoarele site-uri :

<http://www.btinternet.com/~ted.power/discland.html>

<http://serc.carleton.edu/introgeo/roleplaying/>

<http://www.cc.gatech.edu/~megak/7001/Roleplaying.html>

<http://webtools.cityu.edu.hk/news/newslett/learningwithrole.htm>

<http://www.darkshire.net/~jhkim/rpg/whatis/education.html>

Dacă dialogurile implică de obicei doi studenți, o piesă de teatru reprezintă interacțiunea dintre mai multe persoane care joacă diferite roluri. Când profesorul a reușit să realizeze o atmosferă prielnică de grup, studenții pot fi mai dotori să încerce acest tip de activitate, și jocul de roluri se poate transforma într-o importantă sursă de satisfacție pentru fiecare dintre ei, odată ce reținerile inițiale s-au estompat.

Astfel de activități cer timp suficient care să fie dedicat studierii, repetițiilor și punerii în scenă a unei piese de teatru. În general, e nevoie de mai mult timp decât o oră obișnuită de clasă pentru a pune în scenă o piesă.

Este de asemenea necesară și o bună cunoaștere a limbii străine care se învață. Cu toate acestea, jocul de roluri îi ajută pe studenți să-și depășească inhibițiile care pot fi, mai mult decât credem deseori, obstacole serioase în atingerea unei faze de comunicare completă în limba străină.

Se pare că, punându-se în pielea unui personaj, studenții se debarasează temporar de responsabilitatea eventualelor greșeli pe care le pot face. Se mai poate spune de asemenea că, pe măsură ce își îmbunătățesc capacitatea de a conversa în noua limbă, studenții capătă treptat o nouă personalitate. Julia M. Dobson sugerează următoarele etape ce trebuie parcurse când se decide să se lucreze o anumită piesă:

- 1) „Alegeți o piesă modernă scurtă – una care e fie o comedie simplă sau o poveste de familie.
- 2) Aveți grijă ca fiecare student să primească o copie a piesei. În felul acesta, fiecare poate să o citească și să caute în dicționar, acasă, eventualele cuvinte necunoscute.
- 3) Discutați piesa în clasă. Asigurați-vă, mai întâi, că fiecare student înțelege structura gramaticală și vocabularul. Analizați apoi, cu studenții, decorul piesei, personajele, intriga și mesajul autorului.

- 4) Așezați studenții în cerc. Repartizați-le rolurile și puneți-i să parcurgă textul folosind sistemul vorbește –și – ascultă. Conform acestui sistem, *numai persoana care urmează să vorbească se uită la text*. Vorbitorul se uită la text și citește replica în gând. Apoi se uită la personajul potrivit – persoana căreia se presupune că trebuie să se adreseze – și spune cât de mult își poate aminti din acea replică. În timp ce vorbește, acesta trebuie să stabilească contactul vizual cu cealaltă persoană iar această persoană, la rândul ei, trebuie să se uite la vorbitor, fără să citească textul. În felul acesta se dezvoltă înțelegerea interlocutorului. De asemenea, în cele din urmă, interlocutorul primește o informație despre felul în care trebuie să reacționeze. Toți ceilalți studenți incluși în distribuție trebuie, de asemenea să asculte, în loc să citească. Când termină vorbitorul, toți ceilalți se pot uita la text să vadă cine urmează să vorbească. Această metodă e foarte bună pentru că nu poți fi un actor bun fără să ascuți ce spune cealaltă persoană și să înțelegi felul în care îți vorbește.
- 5) Nu cereți studenților să memoreze piesa. Folosind sistemul vorbește – și – ascultă, studenții se pot uita la începutul replicii și vor ști ce urmează. În cele din urmă vor renunța la text fiindcă au învățat deja piesa. Deși această metodă poate dura mai mult decât memorizarea tradițională, în cele din urmă studenții ies în câștig fiindcă nu mai recită pur și simplu cuvinte. Ei spun ceva care are înțeles și pentru ei și pentru public.
- 6) Încurajați-i pe studenți să pună sentiment în interpretarea replicilor. Pentru a putea face acest lucru ei trebuie să *se implice* în situație. Ei trebuie să se întrebe, « Ce ar trebui să simt când rostesc această replică ? » și « Ce mă aștept să facă celaltă persoană după ce-i vorbesc ? »
- 7) Puneți piesa în scenă dacă dumneavoastră și studenții dispuneți de timp pe care să-l dedicați acestui proiect. Fiți pregătiți să alocați multe ore și mult efort acestei inițiative, dar răsplata va fi bogată atât în exersarea noii limbi cât și în construcția spiritului de grup.

Accesați și următoarele site-uri :

<http://www.realistatheatre.com/body.html>

<http://www.santamonicaplayhouse.com/educationaltheatre.html>

<http://www.jimmybrunelle.com/theatrelinks.html>

<http://www.ucsm.ac.uk/cacs/drama.php>

Dezbaterile pot fi organizate cu grupuri de studenți care au atins un nivel relativ bun de cunoaștere și practică a limbii străine. Este, totuși, esențial ca toată lumea să înțeleagă de la bun început că astfel de activități nu sunt menite să îmbunătățească abilitățile de dezbateri ale participanților ci pentru a exercita folosirea limbii străine. Pe de altă parte, studenții vor vorbi mult mai fluent în timpul unei dezbateri dacă își exprimă propriile convingeri în legătură cu o anumită temă. Ca urmare, profesorul trebuie să le ceară să-și apere propriile puncte de vedere – în felul acesta toți participanții la dezbateri o vor găsi mai utilă. Următoarele sugestii pot fi considerate folositoare pentru profesorii care organizează o dezbateri:

- descrieți tema dezbaterii și întrebați studenții cine vrea să fie “pro” și cine “contra”;
- alegeți un număr egal de studenți care să vorbească în fiecare dintre “echipe” (doi până la patru studenți în fiecare echipă lucrează, de obicei, cel mai bine);
- dați studenților timp suficient să-și pregătească argumentația; ei pot folosi notițele în timpul dezbaterii dar nu trebuie să citească întreaga prezentare;
- cereți celor două echipe să stea în fața clasei în așa fel încât să-i poată vedea toată lumea;
- numiți câte un membru al fiecărei echipe “căpitan”; căpitanul va face prezentarea de la început, iar la sfârșit va sintetiza punctele de vedere ale echipei ;
- fixați o limită de timp (trei minute, de exemplu), pentru fiecare prezentare ; alternați prezentarea unui membru A al unei echipe cu cea a unui membru B al celeilalte echipe ;
- după ce fiecare și-a făcut prezentarea și căpitanii au sintetizat punctele de vedere ale echipei pe care o conduc, membri ai grupului din public pot pune întrebări fiecărei echipe. E posibil ca și profesorul să dorească să adreseze întrebări studenților din fiecare echipă ;
- încheiați dezbateri când considerați că subiectul a fost epuizat ori dacă studenții se antrenează în dezbateri prea încinse ;
- e cel mai bine să nu cereți publicului să voteze echipa pe care o consideră cea mai bună deoarece acest lucru poate să rănească sentimentele vreunui vorbitor.

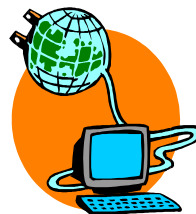
La alegerea temei de dezbatere profesorul trebuie să găsească un subiect care conține elemente de controversă dar nu dau naștere la pasiuni necontrolabile. Câteva dintre temele care urmează vi se vor părea, poate, potrivite sau puteți găsi altele mai potrivite:

1. Televiziunea face mai mult rău decât bine.
2. E mai bine să te căsătorești din dragoste decât pentru bani.
3. Nici o familie n-ar trebui să aibă mai mult de doi copii.
4. Tânăra generație știe mai bine.
5. Fumatul e un obicei nociv.
6. Baniii sunt cel mai important lucru în viață.
7. Băieții sunt mai buni decât fetele.
8. Examenele sunt inutile și plictisitoare.
9. Traiul la oraș e mai bun decât cel de la țară.
10. Computerele sunt mai bune decât profesorii.
11. Călătoriile sunt cea mai bună școală.
12. Moda are o contribuție mare la succesul meu social.
13. Civilizația aduce progresul.
14. Experiența e mai importantă decât educația din școală.
15. Muzica veche e mai bună decât cea modernă.

Accesați, de asemenea, și următoarele :

<http://www.btinternet.com/~ted.power/dis00.html>

<http://www.youdebate.com/EDUCATION.htm>

Discutarea unor aspecte ce țin de moștenirea culturală a fiecărui student poate deveni una dintre activitățile cele mai productive în procesul de învățare a unei noi limbi. Studenții pot fi fascinați de felul în care o altă cultură este asemănătoare sau diferită de propria sa cultură. Dacă se menționează o trăsătură caracteristică a culturii române sau a oricărei alte culturi și întrebați grupa voastră de studenți cum se regăsește aceeași element în propria sa cultură se vor găsi, cu siguranță, studenți atât de nerăbdători să răspundă încât vor începe să vorbească toți în același timp. Experiența a demonstrat că adolescenții sunt îndeosebi interesați de aceste aspecte de viață :

1. Dansuri.
2. Obiceiuri culinare.
3. Profesii.
4. Nivelul de trai.
5. Obiceiuri legate de băuturi.
6. Relația student - profesor.
7. Sistemul de învățământ.
8. Fixarea întâlnirilor de dragoste.
9. Mersul la cinema.
10. Obiceiuri de logodnă și nuntă.
11. Vacanțe.
12. Moda
13. Jocuri și sporturi
14. Festivaluri
15. Petrecerea timpului liber.
16. Țeluri în viață
17. Superstiții

Un subiect care nu trebuie uitat este felul în care limba reflectă conveniențele sociale. « Nu, mulțumesc » ,de exemplu, poate avea un înțeles cultural în România și altul, cu totul diferit, în alte țări.

În timp ce în România și în alte țări latine, ca Italia, obiceiul cere ca o gazdă să ofere mâncare sau băutură unui oaspete de mai multe ori, fiindcă știe că regulile de politețe cer ca oaspetele să refuze la început, chiar dacă e foarte înfometat sau îi e foarte sete. În cele din urmă, oaspetele poate fie să accepte ceea ce i se oferă ori poate să-i sugereze în mod clar gazdei sale că nu dorește, cu adevărat, să servească nimic.

Totuși în Anglia sau în Statele Unite oamenii consideră primul refuz al unui oaspete ca final, așa încât oaspetele român care refuză politicos, conform obiceiului românesc, se poate găsi în situația să moară de foame sau de sete.

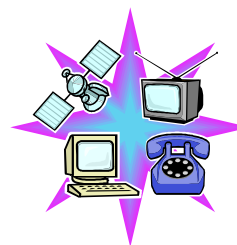
Trebuie discutată și situația inversă, când un american, nefamiliarizat cu regulile de etichetă românești sau italienești, poate spune « Da, vă rog » imediat ce i se oferă ceva de mâncare sau de băut, va fi considerat prost crescut de gazda sa.

Accesați, de asemenea, și următoarele :

<http://www.ncrel.org/sdrs/areas/issues/educatrs/presrvce/pe3lk1.htm>

<http://www.udel.edu/sine/educ/multcult.htm>

<http://www-rcf.usc.edu/~cmmr/BEResources.html>

Proverbele și zicătorile se bucură de interesul special al studenților care învață o limbă străină și cultura țării respective. Proverbele și zicătorile păstrează elemente arhaice ale limbajului și reflectă înțelepciunea populară care a rezistat peste secole. Se poate spune că ansamblul proverbelor reflectă într-un mod sugestiv etapele de dezvoltare atât ale limbajului cât și experiența istorică a unui popor așa cum straturile arheologice îi arată unui arheolog experimentat stagiile de dezvoltare ale civilizațiilor.

Pe lângă aceasta, cunoașterea unui anumit număr de proverbe și zicători specifice limbii străine ce se învață și folosirea lor adaugă un colorit cultural specific vocabularului folosit de studenții în conversațiile cu vorbitorii nativi ai acelei limbi și demonstrează o bună cunoaștere a culturii și civilizației respective.

Pe de altă parte, proverbele și zicătorile pot folosi ca buni inițiatori de conversație pentru grupele cu un nivel avansat de cunoaștere a limbii. Profesorul poate să selecteze un număr de proverbe și zicători din noua limbă și să le prezinte unul câte unul folosind următoarele etape :

- scrierea proverbului pe tablă,
- explicarea vocabularului și structurii gramaticale,
- discutarea lui din punct de vedere a înțelepciunii populare pe care o conține, semnificației istorice etc.
- solicitarea studenților să găsească proverbe și zicături cu o semnificație asemănătoare sau opusă în propria cultură.

După ce studenții citează și descriu propriile lor proverbe și zicători, profesorul poate să provoace grupa la o discuție despre valorile culturale ale versiunilor din noua limbă și din limba maternă. Studenților le plac conversațiile pe teme interculturale de acest fel și devin astfel motivați să folosească limba străină în conversațiile din clasă sau din societate.

Dacă profesorul alege un proverb sau o zicătoare ca inițiatori de conversație, el poate dezvolta discuția pornind de la aceste întrebări:

1. Ce înseamnă proverbul sau zicătoarea?
2. Mesajul său conține un sfat bun? De ce?
3. Există un proverb sau o zicătoare asemănătoare în limba ta maternă?
4. Știu studenții un alt proverb sau zicătoare care conține un sfat asemănător ?
5. Au trăit studenții vreodată o situație asemănătoare cu cea sugerată de proverb sau zicătoare ?
6. Care au fost împrejurările și rezultatele ?

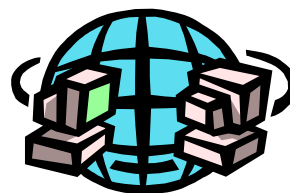
În concluzie, trebuie luat în considerație, atunci când sunt introduse proverbe și zicători în deprinderile lingvistice ale studenților unei limbi străine, faptul că nimic nu capătă realitate până nu este trece printr-o experiență de viață și că până și proverbele și zicătorile nu devin o realitate până când nu sunt ilustrate de propria noastră experiență de viață.

Puteți accesa, de asemenea, următoarele site-uri :

<http://www.fortunecity.com/boozers/bird/203/index.htm>

http://www.great-quotes.com/Educational_Quotes.htm

<http://www.cherrylanepillows.com/quotes.htm>

Folosirea umorului sub formă de glume, jocuri de cuvinte și ghicitori, este folositoare în timpul activităților de conversație. Totuși, profesorii care introduc astfel de „ingrediente” în conversație sunt câteodată dezamăgiți de rezultate. Studenții pot înțelege vocabularul și structura gramaticală a unei glume dar nu râd pentru că acea glumă este străină felului lor de a gândi. De fapt, umorul nu călătorește prea bine dintr-o cultură în alta. Fiecare societate are un concept diferit despre ceea ce este distractiv. Un oarecare succes se poate obține, totuși, cu glume, jocuri de cuvinte și ghicitori dacă sunt urmate următoarele etape:

- când selectați un material umoristic, alegeți numai acele glume ale căror elemente umoristice sunt universal cunoscute;
- folosiți glume, jocuri de cuvinte și ghicitori numai la grupele de studenți avansați deoarece, pentru a fi înțeles; umorul din acestea cere un grad relativ înalt de cunoaștere a limbii străine respective;
- nu folosiți glume, jocuri de cuvinte și ghicitori care i-ar putea jigni pe studenți;
- după ce spuneți o glumă, un joc de cuvinte sau o ghicitoare, transformați-o într-un stimulent pentru o scurtă discuție de orice fel pentru a obține cea mai mare cantitate de conversație din ele;
- folosiți glume, jocuri de cuvinte și ghicitori alternativ; trei sau patru glume folosite în timpul unei lecții de conversație este, probabil, cam tot ce v-ați putea dori ;
- dacă studenții vor să memoreze gluma, jocul de cuvinte sau ghicitoarea dictați-o ; în felul acesta o pot avea în formă scrisă ;
- nu încurajați traducerea glumelor, jocurilor de cuvinte și ghicitorilor din limba maternă de către studenți decât dacă consideră că ceilalți studenți vor înțelege și vor reacționa pozitiv la umorul din ele ;
- din tot materialul umoristic, ghicitorile produc, cel mai adesea, o stare de veselie în orele de limbă străină. Profesorul trebuie, așadar, să găsească o colecție bogată de ghicitori și să le aleagă pe cele care consideră că vor fi înțelese mai ușor de către studenți.

Puteți accesa, de asemenea, și următoarele :

http://www.workinghumor.com/education_humor.shtml

<http://www.naesp.org/ContentLoad.do?contentId=634>

<http://www.mcooper.teach-nology.com/catalog.html>

<http://www.humorjokescorner.com/index.php/jokes/Educational/507>

<http://www.dailyhumor.net/index.php/jokes/educational/>

Cântatul este o activitate foarte răspândită în toată lumea iar studenții care învață o limbă străină sunt adesea încântați să învețe cântece. Învățarea unui cântec are următoarele avantaje:

- în timp ce cântați sau ascultați o înregistrare, studenți pot să asculte cu atenție și să-și îmbunătățească în felul acesta înțelegerea orală a unui mesaj;
- vocabularul, simțămintele și contextul cultural sunt receptate mai ușor și pot fi folosite ca material de conversație ;
- cântatul le oferă studenților o șansă de a se relaxa și a scăpa de stresul activităților zilnice ;
- se formează spiritul de grup ;
- studenții pot duce cântecul dincolo de ușa sălii de clasă și să-l transforme într-un element al propriei educații ;
- întărește interesul studentului de a învăța o limbă străină ;
- cântatul se potrivește și grupelor mari de studenți și celor mici.

Cântecele, bineînțeles, nu ar trebui să monopolizeze activitățile didactice, deși studenții sunt nerăbdători uneori să cânte astfel încât ei chiar să ceară cântece atunci când profesorul dorește să programeze alte activități. Acestea sunt mai bine utilizate în mod economic – o dată sau de două ori în perioade de la zece la douăzeci de minute.

În timp ce marea majoritate a profesorilor apreciază utilitatea cântecelor, unii dintre ei nu au încredere să le folosească în timpul activităților didactice pentru că au sentimentul că nu sunt cântăreți buni. Există, totuși, soluții și pentru această problemă. Dacă profesorul cântă la un instrument muzical precum chitara sau pianul, el poate face aranjamentele necesare pentru a avea instrumentul la îndemână când îi învață pe studenți un cântec. Dacă profesorul nu cântă la un instrument poate știe pe cineva care o face. El poate invita persoana aceea să-l însoțească în timpul cât îi învață pe studenți acel cântec. Uneori, unul sau mai mulți studenți din grupă pot fi mai buni cântăreți chiar decât cei obișnuiți. Profesorul trebuie să-i învețe cântecul pe acești studenți prima dată, punându-i să asculte o înregistrare a cântecului. După aceea studenții care au învățat cântecul îi pot îndruma pe ceilalți. Uneori, totuși, nici unul dintre cei din clasă nu e un bun cântăreț, deci, cel mai bun lucru pe care îl poate face un profesor este să le ceară tuturor studenților să asculte și să cânte împreună cu o înregistrare a cântecului.

Tipul de cântece pe care profesorul decide să le folosească în predare depinde în întregime de vârsta și interesele grupei de studenți. Adolescenții și adulții, de obicei, doresc să învețe cântece populare bine cunoscute sau hit-uri la modă. Studenții îi pot spune, de obicei, profesorului titlurile cântecelor pe care ar vrea să le învețe. Profesorul însuși poate decide ce fel de cântece ar vrea să învețe studenții săi. De îndată ce profesorul are o listă a acestor cântece, el poate să împrumute înregistrările potrivite. Pentru a obține maximul de profit din cântecele pe care le-a ales, profesorul poate considera folositoare următoarele proceduri:

- asigură-te că știi cuvintele și melodia cântecului dacă intenționezi să-l cânti singur ori împreună cu o înregistrare pe bandă sau pe CD;
- dacă nu cânti bine, roagă pe cineva să cânte cântecul și înregistrează-l pe bandă; asigură-te că înălțimea și ritmul cântecului sunt ușor de urmat de toată lumea;
- dacă nici una dintre cunoștințele tale nu poate să înregistreze cântecul pe bandă pentru tine găsește o înregistrare comercială a cântecului și, fie folosește CD-ul în clasă, sau înregistrează-l pe o bandă pe care să o folosești în clasă;
- pregătește o copie a versurilor cântecului pentru fiecare student; dacă ai de gând să folosești un cântec cunoscut, e posibil să trebuiască să scrii cuvintele direct de pe CD sau de pe bandă; dacă nu ai nici un mijloc de multiplicare la îndemână, poți să scrii textul cântecelor pe tablă și să le ceri studenților să-l copieze; copiatul consumă timp prețios dar e foarte necesar ca studenții să aibă cuvintele cântecului;
- citește fiecare vers al cântecului în cor, împreună cu studenții; corectează orice greșală de pronunție ce poate să apară;
- explică înțelesul cuvintelor sau expresiilor noi și scoate în evidență cazurile de eliziune sau legătură; cereți grupei de studenți să repete fiecare vers în cor, din nou;
- cere studenților să asculte melodia cântecului de două sau trei ori înainte de a o cânta;
- îndrumă studenții atunci când cântă; ei nu trebuie să cânte așa de tare încât să deranjeze clasele din jur;
- corectează greșelile de pronunție sau frazare ce pot să apară în timp ce se cântă;
- cere studenților să repete cântecul de mai multe ori, astfel încât să-l învețe bine ; nu-i lăsa să cânte într-un ritm prea lent – de obicei, studenții au tendința să cânte în ritm de cântec de înmormântare într-o limbă străină dacă nu-i îndemni să iuțească ritmul ;
- de îndată ce cântecul a fost învățat, fă din el un punct de pornire într-o conversație ; pune întrebări folosind cuvinte din cântec sau cere studenților să folosească noul vocabular în propoziții proprii ;
- dacă e un cântec popular, discută despre contextul său istoric, înțelesul său specific în acest context și așa mai departe ;
- recapitulează cântecul din când în când ; studenții se bucură să cânte cântece pe care le-au învățat anterior ; le dă un sentiment de stăpânire a limbii străine și entuziasmul de a învăța cântece noi.

Pentru mai multe informații accesați și următoarele site-uri :

<http://www.illumisware.com/>

<http://www.songsforteaching.com/Store.html>

<http://www.sara-jordan.com/>

<http://www.jacquot.net/>

<http://mypage.uniserve.ca/~sus/suzee.html>

VIII. POEZIA

*“Natura este foarte frumoasă, mă crezi,
Cerule, iarba și fiecare gândac;
Este frumos și liniște acum să ...FREDONEZI
Cine vrea să mi se alăture lângă acest copac?”*

(Fragment din Seria
Poezie în Mijlocul Naturii)

Poezia reprezintă folosirea artistică a limbajului, cea care îi înmănușează esența și metamorfoza fără limite. Ea cere, totuși, un grad înalt de competență lingvistică pentru a fi înțeleasă și apreciată.

Așadar, poeziile în limba străină studiată sunt utile pentru studenții, care sunt fluenți în noua limbă și cu adevărat interesați de poezie. O poezie scurtă, scrisă într-o limbă clară și cu succes universal, e foarte posibil să-i intereseze pe studenți.

Fiind probabil mai potrivite pentru faza complet comunicativă în procesul de învățare a unei limbi străine, poeziile pot, totuși, să fie folosite și în faza manipulativă.

De îndată ce profesorul adună poezii pe care le consideră potrivite să fie folosite în predare, el poate face uz de următoarele proceduri :

- citiți studenților poezia de două sau trei ori înainte ca ei să o vadă în formă scrisă ; ei trebuie să perceapă înțelesul și ritmul fiecărui cuvânt și fiecărui vers ;
- dați fiecărui student o copie a poeziei ;
- explicați înțelesul cuvintelor și expresiilor pe care studenții e posibil să nu le cunoască ;
- citiți din nou poezia în timp ce studenții urmăresc forma scrisă ;
- discutați mesajul sau mesajele cuprinse în poezie ; întrebați-i pe studenți dacă sunt de acord sau nu cu punctele de vedere ale poetului ; cereți studenților să reformuleze mesajul poeziei în proză ;
- citiți poezia și cereți studenților să o asculte cu ochii închiși ca să se poată concentra asupra felului în care sună cuvintele;
- cereți grupei de studenții să parcurgă întreaga poezie citind, fiecare student câte un vers sau un student citind un vers iar întreaga grupă pe următorul, sau studentele să citească un grup de versuri iar studenții alt grup sau orice alt model care adaugă un interes suplimentar și calitate vocală variată în timpul citirii poeziei;
- faceți o discuție despre poet – viața sa, filozofia sa, alte poezii pe care le-a scris, informații suplimentare ce i-ar putea interesa pe studenți ;
- delimitați elementele culturale ce apar în poezie și cereți studenților să le compare cu elemente din propria lor cultură ;

Best Practice - Best Language Teaching Methods

- ajutați studenții să memoreze poezia dacă sunt interesați să o facă ; poeziile învățate pe de rost , la fel ca și cântecele, pot fi repetate de întreaga grupă sau de către fiecare student și pot deveni cu atât mai interesante cu cât sunt mai bine cunoscute ; pe lângă aceasta, o poezie învățată pe de rost devine « un bun » al studentului, o parte vie a propriei sale moșteniri lingvistice și intelectuale.

Pentru mai multe informații accesați și următoarele site-uri :

<http://www.personal.psu.edu/users/n/x/nxs232/poems.htm>

http://members.tripod.com/~Patricia_F/poems.html

<http://www.mentaleducation.com/poems.html>

http://www.love-poems.me.uk/a_poems_for_children_great_children's_poems.

Jocurile lingvistice pot adăuga distracție și varietate procesului de învățare a unei limbi străine, fiindcă toți studenții sunt îndrăgostiți de jocuri. Jocurile sunt foarte înviorătoare după activități care cer grad înalt de concentrare. Schimbarea de ton de la serios la destins este binevenită. Unii profesori consideră că folosirea jocurilor este mai potrivită în faza manipulativă a învățării unei limbi străine decât în cea comunicativă. Cei mai mulți profesori găsesc, totuși, jocurile folositoare în ambele faze. În faza manipulativă, un joc este o modalitate minunată de a sparge rutina exercițiilor de tot felul, asigurând relaxarea studenților și menținându-i în cadrul procesului de învățare a limbii. În faza comunicativă, un joc poate fi stimulat și distractiv iar, când participanții încetează jocul, profesorul îl poate folosi ca stimul pentru o conversație în plus.

Pentru a obține un folos maxim din folosirea unui joc lingvistic în oricare dintre faze, profesorul ar trebui să aleagă numai cele mai bune jocuri din sutele de jocuri lingvistice disponibile. Un « bun » joc lingvistic :

- cere pregătiri preliminare puține sau deloc ;
- e ușor de jucat și asigură studenților o provocare intelectuală ;
- e destul de scurt ca să ocupe un spațiu convenabil în programul zilnic al grupei;
- distrează studenții dar nu provoacă dezordine și nu scapă de sub control
- nu implică deloc sau aproape deloc corectarea ulterioară a unor răspunsuri scrise.

Sugestiile următoare sunt menite să asigure cel mai mare grad de succes al oricării joc pe care îl alegeți:

- faceți pregătiri minuțioase pentru joc; citiți regulile de mai multe ori astfel încât să înțelegeți bine cum se joacă;
- pentru jocurile care cer echipamente speciale, adunați materialele necesare;
- înainte de a prezenta un joc grupei de studenți, întrebați-i dacă ar prefera o astfel de activitate; dacă nu par încântați de perspectiva de a juca un joc, e mai bine să renunțați la idee – cel puțin pentru moment;
- alegeți un joc care permite cât mai multor studenți posibil să participe ; dacă grupa e numeroasă, un număr de studenți vor fi publicul în timpul unor jocuri ; chiar și atunci, unii studenți din public pot ține scorul sau lua parte la joc în alte feluri ;
- la grupele mici, asigurați-vă că fiecare student are un rol activ în fiecare joc ;
- asigurați-vă că jocul pe care îl alegeți nu depășește abilitățile studenților ; deși jocurile lingvistice sunt, de obicei, ușor de jucat, nu uitați că studenții vor fi foarte solicitați de faptul că joacă un joc într-o limbă diferită de limba lor maternă ;
- nu introduceți jocul la începutul activităților de învățare ; păstrați jocul pentru a-l folosi la mijlocul sau spre sfârșitul lecției, atunci când studenții vor întâmpina o schimbare de ritm cu bucurie ;
- transmiteți instrucțiunile jocului cu foarte mare claritate, asigurându-vă că fiecare student înțelege exact cum trebuie să joace ; este posibil să doriți să jucați câteva jocuri « de încercare » la început, doar pentru a vă asigura că fiecare student cunoaște regulile jocului ;
- conduceți dumneavoastră înșivă jocul; stați întotdeauna în fața clasei în așa fel încât toți studenții să vă poată vedea în timp ce acționați în calitate de conducător sau arbitru al jocului;
- fiți hotărât să urmați întocmai regulile jocului; dacă nu “respectați regulile” și permiteți fie și numai unui student să încalce o regulă veți crea un precedent ce poate conduce la relații ostile între studenți; este, deci, cel mai bine să anticipați apariția unor probleme de acest fel și să respectați strict regulile;
- păstrați jocul sub control strict; chiar dacă doriți ca studenții dumneavoastră să se distreze, nu puteți permite ca disciplina grupului să dispară; adoptați un ton plăcut dar ferm și studenții vor gusta jocul și vor învăța în timpul jocului;
- observați cum reacționează la joc fiecare jucător; studenții care fac o greșală într-un joc pot fi într-o oarecare măsură afectați, așa că trebuie să alinați orice șifonare a mândriei;
- în jocurile pe echipe, încercați să aveți un număr egal de studenți mai buni și studenți mai puțin buni în fiecare echipă; această va echilibra echipele și va preveni situații în care studenții mai slabi s-ar putea simți jenați;
- alcătuiți echipe noi de fiecare dată când jucați un joc asigurând în felul acesta varietate și interes fiecărei noi competiții;
- dacă un joc nu pare să se desfășoare bine, încercați altul; fiți flexibili în alegerea jocurilor;
- opriți întotdeauna jocul înainte ca studenții să se pregătească să abandoneze; cu alte cuvinte, nu lungiți niciodată un joc atât de mult încât să înceapă să-i plictisească pe participanți;
- nu jucați același joc prea des deoarece aceasta poate provoca pierderea elementului său de noutate.

În timp ce citiți instrucțiunile jocurilor care urmează, nu vă lăsați descurajați de lungimea unora dintre reguli. Instrucțiunile lungi s-ar putea să vă facă să credeți că jocul e unul complicat, dar fiecare dintre jocurile care urmează este ușor de învățat de către studenți dacă este adaptat nivelului de cunoaștere a limbii străine al grupeii de studenți.

Pentru mai multe informații accesați și următoarele site-uri :

http://www.teach-nology.com/web_tools/games/

<http://www.eduplace.com/edugames.html>

<http://www.prongo.com/>

<http://www.learningplanet.com/>

<http://www.cogcon.com/gamegoo/goeeyhome.html>

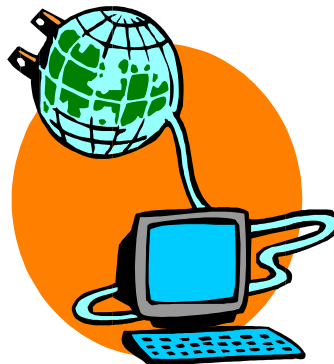
<http://www.kidwizard.com/>

<http://www.primarygames.co.uk/>

<http://education.jlab.org/indexpages/elementgames.html>

<http://www.gamequarium.com/>

<http://sitesforteachers.com/index.html>

Iată doar câteva exemple de jocuri care pot fi folosite:

Adjective și substantive

Poziția adjectivelor după substantive; vocabular.

Modul de joc: Studenții propun expresii conținând un substantiv și un adjectiv, de exemplu « o pisică neagră », « un doctor bun ». Și profesorul poate da exemple similare. Pe măsură ce sunt date exemple de astfel de expresii, cereți unui student să scrie substantivele într-o coloană în partea stângă a tablei și adjectivele în partea dreaptă. În felul acesta veți obține o listă de felul celei care urmează :

o pisică	neagră
un doctor	bun
un student	intelligent
o cameră	ordonată
o zi	plouătoasă
o problemă	dificilă

Cereți studenților să propună idei de alte combinații ca, de exemplu: “o pisică inteligentă”, iar dumneavoastră desenați o linie care să unească cele două cuvinte. Aflați câte combinații asemănătoare pot face studenții din grupă. Dacă cineva sugerează o combinație neobișnuită sau ciudată, trebuie să o explice. Profesorul poate întreba: “Poți să explici ‘o problemă ordonată’?”

Variantă: La o grupă avansată profesorul poate încerca combinațiile adverb-adjectiv: “extrem de nefericit”, “rezonabil de corect” etc.

Extinderea textelor

Formare de propoziții corecte gramatical prin adăugarea de cuvinte și expresii

Modul de joc: Scrieți un singur verb în mijlocul tablei. Invitați studenții să-i adauge unul, două sau trei cuvinte. De exemplu, dacă cuvântul a fost « merge » ei ar putea sugera « Eu merg » sau « Mergi la culcare ! ». Studenții continua să sugereze adăugarea de maximum trei cuvinte consecutive de fiecare dată, alcătuind un text din ce în ce mai lung, până când dumneavoastră sau ei consideră că e suficient.

Regula este că adăugirile se pot face la începutul sau la sfârșitul a ceea ce a fost deja scris. Adăugați de fiecare dată terminațiile și punctuația necesară. De exemplu :

- a merge
- Mergi la culcare !
- Mergi la culcare ! a spus mama mea.
- Mergi la culcare ! a spus mama mea furioasă.
- Trebuie să mergi la culcare ! a spus mama mea furioasă.
- etc.

Variantă : Studenții pot șterge adăugirile în ordine inversă, începând cu ultima adăugire și terminând cu cuvântul scris în mijlocul tablei la început.

Dacă aș avea un milion de dolari

Exerciții cu propoziții condiționale ; situații imaginare

Modul de joc : Spuneți studenților să-și imagineze că persoana care se poate gândi la cel mai original (sau valoros, sau incitant) mod de cheltuire a banilor va câștiga un milion de dolari. Ascultați-le ideile și hotărâți, or puneți-i pe studenți să hotărască, cine a « câștigat »

Dacă n-aș fi aici

Condiționalul ; schimbul de idei

Modul de joc : Studenților li se cere să scrie răspunsul la întrebarea : « Dacă n-ai fi aici, unde ai vrea să fii ? » Faceți schimb de idei. Apoi introduceți o mică schimbare : « Dacă n-ai fi aici unde ți-ar plăcea să fii ? »

Variantă : Alte întrebări similare : « Dacă n-ai fi ce ești, ce ți-ar plăcea să fii ? ». Sau : « Dacă n-ai trăi acum, când ți-ar plăcea să trăiești ? »

Șterge și înlocuiește

Schimbarea unui text cu păstrarea corectitudinii gramaticale

Modul de joc: Scrieți pe tablă o propoziție de aproximativ zece cuvinte. De exemplu :

Într-o zi, fermierul a mers să-și are ogorul.

Cereți studenților să propună înlocuitori : unul, două sau trei cuvinte care ar putea fi șterse și altele (nu în mod necesar exact același număr sau în aceeași ordine ca cele șterse), care să fie puse în locul lor.

Într-o zi, fermierul a mers să-și are ogorul.

Într-o zi, fermierul a mers să-și vadă caii.

Într-o zi, regina a mers să-și vadă caii alergând.

Etc,

Propoziția de început nu trebuie păstrată, cu condiția ca structura ca un tot să rămână corectă din punct de vedere gramatical

Faceți afirmații despre o ilustrație

Alcătuirea de propoziții simple, corecte din punct de vedere gramatical

Pregătirea : Alegeți o ilustrație dintr-un manual, sau o revistă, sau un afiș.

Modul de joc : Studenții se uită la ilustrație și fac afirmații despre ea ; profesorul poate cere ca acestea să fie sub forma unor propoziții simple, corecte din punct de vedere gramatical. Câte astfel de propoziții poate alcătui grupa în cinci minute ?

Cereți studenților să noteze propozițiile.

Sau, pot să alcătuiască cel puțin 20 sau 30 de propoziții despre acea ilustrație ?

Varianta I :

După primul joc, grupa poate desfășura aceeași activitate sub formă de concurs : împărțiți grupa în două echipe ; care dintre echipe alcătuieste cele mai multe propoziții ?

Ori grupele pot încerca să bată propriul record : se pot gândi la mai multe propoziții despre o a doua ilustrație decât despre prima ?

Varianta II :

Cereți studenților să dea cât mai multe exemple posibile de propoziții care în mod evident nu sunt *adevărate* despre ilustrație. Apoi se pot corecta unii pe ceilalți folosind propoziții adevărate

Inventarea unei povești

Jocul solicită puterea de imaginație a fiecărui membru al grupei pentru a inventa o parte a unei povești distractive.

Profesorul va începe povestea cu expresia clasică: “A fost odată ca niciodată...” și completează propoziția în orice fel dorește. Apoi un membru al grupei furnizează a doua propoziție a poveștii – o propoziție care este o adăugire logică la cea de dinainte.

Apoi, un alt student din grupă are ocazia să contribuie la continuarea poveștii și așa mai departe. La un anumit punct, cereți cuiva să adauge un sfârșit povestirii.

Cele douăzeci de întrebări

Acest joc este un joc de-a ghicitul în care o persoană alege un obiect vizibil din sala de clasă iar ceilalți studenți încearcă să ghicească ce este punând întrebări. Fiecare student poate pune o singură întrebare despre obiect. Cel care a făcut alegerea trebuie să dea răspunsuri complete la fiecare întrebare.

După ce s-au pus câteva întrebări, persoana care urmează poate să creadă că deja știe care este obiectul. În acest caz, poate întreba: “Este ...?” Dacă respectivul a ghicit, este câștigătorul concursului și devine următoarea persoană care alege un obiect pentru jocul următor.

Unul dintre studenți trebuie să țină evidența numărului de întrebări care se pun. Dacă nimeni nu a ghicit obiectul după ce s-au pus douăzeci de întrebări, persoana care a ales obiectul câștigă jocul și poate alege un alt obiect pentru jocul următor.

În această formă a jocului puneți numai întrebări la care să se poată răspunde cu “Da” sau “Nu”.

Consecințe vizuale

Ce trebuie făcut:

Studentii lucrează în grupuri de cinci. Fiecare persoană are o bucată de hârtie pe care i se cere să deseneze un cap la începutul paginii, inclusiv începutul unui gât. (poate fi capul unei ființe umane, al unui animal sau al unei ființe fantastice). Colile sunt apoi îndoite în așa fel încât să nu se poată vedea capul și sunt transmise următoarei persoane din grupă. Toată lumea desenează apoi partea de sus a corpului făpturii (cu mâini, aripi sau alte accesorii). Colile se îndoie ca prima dată și se transmit mai departe din nou. Se procedează în același fel pentru trunchi, picioare (partea de jos a corpului). La sfârșit, fiecare își despătură hârtia și compară rezultatul cu celelalte din grup. Rezultatul va fi reprezentat de cinci „creaturi”. Se cere apoi grupei să discute despre aceste cinci creaturi, să le dea nume și să imagineze o caracterizare – chiar o poveste – pentru fiecare dintre ele. Se imaginează apoi o punere în scenă în care cele cinci creaturi joacă câte un rol și piesa este jucată pentru celălalt grup.

Remarci: Există un interes inerent enorm pentru a vedea cum arată cele cinci creaturi iar punerea în scenă care urmează are de obicei un grad mare de inventivitate.

Nivelul: Elementar spre mediu

”Ai văzut acele...?”

“Da, da! Dar ce zici de acel...”

Cuvânt pentru cuvânt

Ce trebuie făcut:

Studentii se așează în cerc. O persoană începe jocul spunând un cuvânt, de exemplu « neagră ». Următoarea persoană din dreapta celui care începe trebuie să spună un cuvânt care « se potrivește » cu acest cuvânt, de exemplu « oaie ». Următoarea persoană continuă în același fel. De exemplu: « lână ». Iată un exemplu al unei astfel de serie : Carte – hârtie – copac – pământ – cer – albastru – mare – pește – înoată – chiuveță – vase – mâncare – supermarket – furt – detectiv ... De aici, dacă se dorește, se poate ajunge direct într-un joc de versuri rimate. Grupei i se cere să se gândească la cuvinte care sună asemănător (acesta poate fi un sunet asemănător dar poate fi și o rimă), de exemplu : merge, șterge, rege, alege, culege. Fiecare cuvânt este scris pe o bucată de hârtie și acestea sunt amestecate. Apoi fiecare persoană alege două bucățele de hârtie pe care le folosește pentru a scrie două versuri care să rimeze. De exemplu : « Ea a zis: ‘Nu merge !’ / Am răspuns : ‘De ce, e rege ?’

Remarci : Primul exercițiu este echivalentul în cuvinte a unor exerciții de încălzire non-verbale (fizice) și se potrivește la toate nivelele. Cel de-al doilea este o continuare opțională. Ambele vor pregăti mintea studenților pentru sarcini mai dificile și nici unul dintre cele două nu trebuie să dureze mai mult de câteva minute.

Nivelul : elementar spre mediu și mai sus

Dirijarea celor orbi

Ce trebuie făcut: Studenții sunt împărțiți în două grupe egale. Fiecare grupă se împarte în perechi. Centrul încăperii este umplut cu « obstacole » (de exemplu scaune), cu spații între ele. Câte unul dintre membrii fiecărei perechi din grupa A se duce în capătul celălalt al camerei. Partenerii rămași sunt, apoi, legați la ochi (sau închid ochii). “Ghizii” le transmit apoi instrucțiuni partenerilor ca să poată să meargă printre obstacole fără să le atingă. Oricine atinge un obstacol e eliminat. Același lucru îl face grupa B.

Remarci :

Nivelul : elementar spre mediu

Acesta este un exercițiu care dezvoltă încrederea între parteneri, precizie în limbajul de dirijare și ascultatul atent (în condiții naturale – cu zgomote de fundal !).

Când nu poți vedea corespunzător,

Sfatul de aur al zilei

Încearcă cu ochii minții!

Șoseta bună la toate

Ce trebuie făcut: Fiecărui student i se cere să se concentreze asupra unui obiect obișnuit, de exemplu o șosetă. Sarcina este întocmirea unei liste de șase până la zece modalități în care se poate folosi o șosetă, altele decât scopul normal. De exemplu : filtru de cafea, bandaj, amortizor de sunet la trompetă, mască, căluș, abajur, plasă, pungă etc. Grupa formează, apoi, perechi. Fiecare pereche face schimb de idei ; sunt alocate aproximativ cinci minute pentru fiecare discuție. Se întocmește o listă cu idei de către fiecare pereche. În stadiul următor, două perechi se unesc pentru a compara listele. Pentru aceasta se mai alocă cinci minute. Apoi fiecărui grup de patru i se cere să le descrie celorlalți trei (nu mai multe) dintre cele mai bune idei. Grupul de patru rămâne cum este. Fiecărui grup i se cere acum să se gândească la un obiect obișnuit asemănător (o agrafă de păr, un pieptene, o furculiță etc.). Ca și mai înainte, se întocmește câte o listă de posibile folosiri pentru obiectul ales. Fiecare grup alege patru dintre cele mai bune idei ale sale și le prezintă mimat celorlalte grupe. Grupul de observatori trebuie să încerce să ghicească despre ce obiect e vorba și în ce alte modalități noi poate fi folosit.

Remarci :

Nivelul : elementar spre mediu.

Deși se lucrează pornind de la o idee foarte simplă, există posibilități mari pentru dezvoltarea imaginației. Unii studenți vor avea, desigur, mai multe idei decât alții ; de aceea este introdus schimbul de idei în perechi. În discuții vor rezulta multe remarci folositoare, atunci când ideile sunt comparate, criticate, respinse sau acceptate.

Ce țin în mână ?

Ce trebuie făcut ?:

Clasa trebuie împărțită în grupuri de câte cinci sau șase elevi. Grupurile stau în cerc, fiecare persoană cu fața spre interior, cu mâinile ținute căuș la spate. Organizatorul apoi va strecura un obiect mic, de exemplu un ac de siguranță, o monedă, sau o cutie de chibrituri, în mâinile unuia dintre membrii fiecărui grup. Această persoană poate pipăi obiectul, bineînțeles, dar nu-l poate vedea. Sarcina grupului este să descopere prin întrebări despre ce obiect este vorba.

Observații:

Nivel: *elementar superior.*

Înainte de a pune în practică acest exercițiu, merită aplicarea unei demonstrații pentru întreaga clasă. Un voluntar va sta cu fața înspre clasă și cu mâinile la spate: un mic obiect îi este strecurat în mâinile sale, și va răspunde la întrebările clasei. Aceasta va permite clasei să descopere împreună ce fel de întrebări funcționează cel mai bine. În acest exercițiu, cei care vor pune întrebări, nu au nimic, la început, care să îi ajute. Aceștia se bazează exclusiv, de aceea, pe ceea ce se poate afla din întrebările lor. Pentru a evita ghicitul la întâmplare ('Este un ac?') sau întrebările vagi ('E mare?' 'E frumos?'), studenții nu ar trebui încurajați să utilizeze strategii, care vor elimina progresiv posibilitățile, de ex. 'Este greu?' 'Este din metal?' 'Poate fi îndoit?' 'Este de valoare?'

"Acesta este de fapt
al ...-lea pahar care mi-a picat în mână.
Pe cuvânt de onoare..."

Iar eu sunt un măcelar

Ce trebuie făcut:

Studentii stau așezați în cerc cu fața spre interior (aproximativ între zece și doisprezece la fiecare cerc). Un student începe prin a spune numele său real și o ocupație imaginară, de exemplu 'Eu sunt Alan, și sunt un măcelar'. Studentul din parte dreaptă apoi repetă informația și adaugă propriul său nume și o profesie imaginară de exemplu 'Tu ești Alan și tu ești măcelar. Eu sunt Helen și sunt o coafeză'. Următorul student de la dreapta va continua procesul, de exemplu 'El este Alan și el este măcelar. Tu ești Helen și tu ești coafeză. Eu sunt Ann și sunt ...'. Procesul continuă până când toată lumea a adăugat informații despre propria persoană. Persoana care a început trebuie să încheie cu toată seria.

Observații:

Nivel: *elementar superior.*

Este un bun exercițiu pentru a dezvolta ascultarea cu atenție la ceea ce alții spun și pentru a exercita memoria. (este cel mai bine să nu se depășească doisprezece persoane într-un cerc; altfel activitatea se poate întrerupe.) este de asemenea bine ca să oferi fiecăruia sentimentul propriei sale valori — repetiția numelui de către alții dă într-un fel satisfacție, în special studenților mai slabi. Deși în acest caz materialul introdus este limitat la o simplă propoziție care implică în nume și o profesie, pot fi folosite și alte idei mai complexe (probabil pentru a oferi un exercițiu în structurile cu care se lucrează în mod curent),

de ex: " Eu sunt Frank și îmi place să înot."

"Eu sunt Marianne și îmi place să dansez."

"Eu sunt Jimmy și tocmai m-am întors din Poland."

"Eu sunt Julia și voi merge la Pitești săptămâna viitoare.", etc.

Reconstituirea unei hărți

1. Studenții formează grupuri de trei, maxim patru.
2. Fiecare grup lucrează împreună pentru a desena orașul lor ideal. Lor li se alocă un timp limitat – durata primelor cântece de pe Cd-ul din Țara Bascilor. Muzica creează o atmosferă relaxantă.

Întrebări:

Ce simți? Cum te simți?

Profesorii pot introduce mai multe întrebări și să le crească gradul de dificultate în funcție de nivelul de limbă care trebuie exersat cu studenții.

3. Când grupurile și-au terminat desenele, ei le lasă și se mută la o altă masă. Aceștia rup desenele rămase la cealaltă masă. Muzica pentru această parte a exercițiului este melodia a patra de pe CD-ul în cauză. Are un ton care crește în agresivitate.

Întrebări:

Ce simți? Cum te simți?

4. Fiecare grup revine la masa inițială și privește la ceea ce grupul de dinainte a făcut cu desenul lor despre orașul lor ideal.

Întrebări:

Ce simți? Cum te simți?

5. Acum studenții încearcă să reconstituie desenele lipind cu lipici sau bandă adezivă piesele desenelor. Profesorul pune o piesă relaxantă din prima parte a exercițiului. Odată ce studenții și-au reparat desenele pot de asemenea răspunde la aceleași întrebări:

Întrebări:

Ce simți? Cum te simți?

